

teljesen száraz. A fényigényükre is oda kell figyelni. Kissé napos helyen kell tartani, de nem kimondottan a napon. Ehelyett maga mit csinál? Egy apró cserépben tartja szegényt, amelyben nem fognak elférni a vastag gyökerei, és látom, hogy kint tartja az udvaron, az eresz alatt, valószínűleg azon a helyen, ahol a legjobban éri a napsütés, nem beszélve arról, hogy ez a növény ezen a helyen minden bizonnyal sosem látott esővizet. Mondja, van magának istene, és ha van, milyen istene van magának, ha engedi, hogy megölje a természet egyik legcsodálatosabb alkotását?!

– Nem ölök meg senkit – mondta az asszony. – Ez nem ember, akit meg lehet ölni!

– Nem, nem ember – mondtam –, de magánál biztosan többet ér, élőlény ő is, akinek nagyobb lelke van, mint magának. Ha a tükörbe néz, nem látja, hogy egy egyszerű, hétköznapi gyilkos? – És egy mozdulattal átléptem az alacsony kerítésen. – Magának óriási szerencséje van, hogy nincs nálam a dorong.

– Milyen dorong?

– Jobb, ha nem tudja – mondtam. – De vegye le a bugyiját! A gyilkosokat meg szokták büntetni.

– Maga megőrült? Nem vagyok kurva!

– Rosszabb annál – mondtam. – A kurvák nem gyilkolnak. Na, a bugyit! Gyorsan!

Nem mozdult. Nekiestem, benyúltam a pongyolája alá, lerángattam róla a bugyit, aztán térdre kényyszerítettem, és a tenyeremmel vagy ötvenszer rásóztam a csóré fenekére.

– Szégyellje magát – mondtam búcsúzóul.

Szerencsém volt, a tulaj még aludt, amikor visszaozsontam.

Éjszakánként legtöbbször a temetőt kerestem fel. A sötétben elég nehéz volt megtalálni a szüleim sírját, nem imádkoztam, csak letettem a sírjukra egy-egy tavirózsát, hogy emlékeztessen őket közös múltunkra. Legtöbbször enyhe szellőt éreztem magam körül, de mintha nem is szellő lett volna, szüleim simogatták az arcomat, vigyáztak rám, azt hiszem, odaátról is gondomat viselik.

OLÁH ANDRÁS

örök tizenhat éves – P. N. emlékének

*kiraktak kőből virághegyet hordtak köréd
mégis mosolytalan minden és hideg
a gránittömbök közt elkószáló tekintetek
vakon bámulják a köréd gyűlő
idegen neveket – éltél tizenhat évet
s már minden játékból kimaradsz
többé senki nem teszi szóvá ha késel
pedig milyen jó lenne
ha most is átszökhetnél a piroson
„anya ne pazarold a könnyeidet” –
jó volna újra a te szádból hallani
de ami szép most örökre levetkezik
este teát főzünk forró illatos teát
áztatjuk a tükörsima emlékeket
összekulesolt ujjainkon számláljuk
miben reménykedhetünk még
de a csönd
belőlünk már soha ki nem költözik*

más szemével

*az öreg mindig korán kelt
„menekül az álom előlem” – mondogatta
nyaranta visszajártál hozzá s hallgattad
miként vall az emlékek gyermekkoráról
egy-egy gesztust félmondatot előre tudtál
mégsem tűnt unalmas egyformaságnak
olykor megengedtél magadnak egy
félmosolyt ha bejött a várt szöveg
egyszer meg is orrolt érte
aznap mindenkiel csak torzsalkodott
éjjel a présházban aludtál
azaz hogy csak forgolódtál álmatlanul
mígnem kikényszerített
az ágyból a gyötrő lelkiismeret
az öreg az ajtó előtt pipázott s bámulta
a semmit de a szeme életre kelt nyomban
ahogy rányitottad a csöndet és elvesztél
az ölelés dohányszagú tengerében*